

60.
JIRÁSKŮV
HRONOV

60
*JH

PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÉHO DIVADLA
S ČESKOU, MORAVSKOU A SLOVENSKOU
ÚČASTÍ
A ZAHRANIČNÍMI HOSTY

60.
JIRÁSKŮV
HRONOV

3. - 11. srpna 1990

Program v Jiráskově divadle

Pátek 3. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	STÁVKOVÉ PŘEDSTAVENÍ - setkání s lidmi, kteří vystupovali v listopadových dnech na scénách pražských a slovenských divadel
Sobota 4. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	Dram. odb. A. Jirásek ZK Úpice J. Kolár KOMEDYJE O DVOUCH KUPCÍCH A ŽIDOJ ŠILOKOJ
Neděle 5. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	DS 03 OKS Karlovy Vary D. Fischerová HODINA MEZI PSEM A VLKEM
Pondělí 6. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	Divadelní soubor Antverpy Belgie
Úterý 7. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	DS Jána Palárika Čadca J. Kerata a kol. ZLÝ DUCH
Středa 8. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	Divadelní soubor Trnava - Kopánka B. Uhlár - M. Karásek - kolektiv TANAP
Čtvrtek 9. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	Divadlo v klubu METRA Blansko Voltaire - Cziviš - Vostrá - Vostrý KAN DID aneb HURÁ OPTIMISMUS
Pátek 10. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	DS DK Krupka a JZD Lažany F. Wasserman KDE KUKAČKA HNÍZDO MÁ
Sobota 11. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	DS SK MAJ Hronov Alois Jirásek PAN JOHANES

PŘEDSTAVENÍ - SLAVIE

Sobota 4. 8. 18.00 hodin 21.30 hodin	SK DSŽ ČSD Bohumín „Bílé divadlo“ VI. Holan, VI. Machek, J. Číhal DŮM MĚ MATKY
Neděle 5. 8. 17.00 hodin 19.30 hodin	Divadlo AHA Lysá nad Labem Stanislaw Ignacy Witkiewicz VODNÍ SLÍPKA
Pondělí 6. 8. 14.00, 18.00 a 21.30 hodin	Teatr in. majora Szmauza Český Těšín Kolektiv MARX INTERNATIONAL
Úterý 7. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	Malé div. štúdio Východosl. železáren Košice F. Dürenmat HERKULES A AUGIÁŠŮV CHLÉV
Středa 8. 8. 16.00 hodin 19.30 hodin	Pardón Olomouc B. Vian, J. Roubal PĚNÍ A ŮPĚNÍ PĚNY
Čtvrtek 9. 8. 14.00, 17.00 a 19.30 hodin	Divadlo humoru Tatramat Poprad F. Švantner - VI. Benko ŠABLA
Pátek 10. 8. 14.00 hodin 19.30 hodin	Divadlo Malostranská beseda Praha J. Genet SLUŽKY - LES BONNES
Sobota 11. 8. 10.00, 14.00 a 17.00 hodin	DS Mostáreň Brezno D. Kovačević ZBERNÉ STREDISKO

PŘEDSTAVENÍ - SOKOLOVNA

Neděle 5. 8. 10.00 hodin 14.00 hodin	MěKS Dětské div. studio Zlín Kol. na motivy POHÁDKA O ZEMIČCE ZVONIČCE a BLBINA
Pondělí 6. 8. 10.00 hodin 14.00 hodin	Divadlo JČE Č. Budějovice P. Prchal, J. Kolář DOBRODRUŽSTVÍ KOCOURA MODROOČKA
16.00 hodin 19.30 hodin	Dividýlko ZK Slaný J. Šima VYŠETŘOVÁNÍ PŘÍPADU PODVODNÉHO REVIZORA
Pátek 10. 8. 14.00 hodin 16.00 hodin	Div. studio „JELO“ Praha M. Uhde VÝBĚRČÍ
Sobota 11. 8. Park A. Jiráska 10.00 hodin 14.00 hodin za nepříznivého počasí se koná v Sokolovně	Loutkové divadlo „V boudě“ Plzeň I. Peřinová POSLECHNĚTE JAK BÝVALO ... a DON ŠAJN

Další připravované akce

Pátek 3. 8.	OHEN PRÁTELSTVÍ ČECHŮ A SLOVÁKŮ
Sobota 4. 8.	DIVADELNÍ POUŤ
Neděle 5. 8.	HOVORY S TGM - vzpomínka na K. Čapka
Pondělí 6. 8.	HRONOVSKÉ CHALUPY - procházka s filmem
Úterý 7. 8.	Veselá brigáda na přístavbě JD
Středa 8. 8.	TOBĚ JSEM VĚRNÝ - vzpomínka na E. Hostovského
Čtvrtek 9. 8.	Ochoťnický výlet - Kruh přátel JH
Pátek 10. 8.	Z mých pamětí - rodný domek A. Jiráska
Sobota 11. 8.	Oslava 60ti let Jiráskova divadla a 100 let narození ing. arch. J. Freiwalda

Denně - promítání filmů
- taneční večery

VÝSTAVY

3. 8. — 11. 8.	Tělocvična základní školy 60. JIRÁSKOVÝCH HRONOVŮ
3. 8. — 11. 8.	Chodba základní školy DIVADELNÁ FOTOGRAFIA
3. 8. — 11. 8.	Výstavní hala Jiráskova divadla VÝSTAVKA DÍLNY AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE „I“ PŘI 60. JH

Náš „pan rada“ Alois Jirásek

Bože, jak ten čas letí! Vždyť je tomu už letos rovných 60. let, co přineslo předjaří líbezné vláhé dny roku 1930.

Tehdy oslavil 7. března první prezident Československé republiky T. G. Masaryk v plné tělesné i duševní svěžesti své 80. narozeniny. Měl jsem to štěstí, že nás s dvěma dorůstajícími chlapci a děvčaty z celé republiky přijal ve Španělském sále pražského hradu.

O pět dní později jsme my žáci hronovské „měšfanky“ měli neklidnou hodinu češtiny. Naše oči co chvíli bloudily za okna třídy k chodníku u pošty, kde dělníci právě káceli mohutný dub, který vyrůstal u rodného domku matky Aloise Jiráska. To starobylé stavení „na podloubí“ s dvěma kamennými sloupy a lomenou „mansardovou“ střechou muselo ustoupit nové výstavbě domů. Když mohutný kmen konečně padl, vstoupil po deváté hodině do třídy školník Jaroslav Šalda a zvěštoval nám neradostnou novinu: „V ranních hodinách 12. března 1930 zemřel ve svém bytě v Resslově ulici v Praze Mistr Alois Jirásek.“

Ještě na podzim minulého roku se rozloučil před odjezdem z Prahy s rodným Hronovem. Zajel ze své vilky „Na drahách“ k lipce svobody u sokolovny, dále kolem nedostavěného divadla, které nese jeho jméno, a pak Jiráskovou ulicí k rodnému domku a kolem staré zvonice a kostela na „nový“ hřbitov, aby se rozloučil se svou před dvěma roky zemřelou ženou Marií Jiráskovou. Cítil, že síl ubývá, a tušil, že se loučí s drahými místy naposledy.

Město se zahalilo do hávu smutečních praporů. Po triumfálním Jiráskově pohřebním průvodu Prahou vezli Mistrův popel Východními Čechami přes Litomyšl a Vysoké Mýto do Hronova.

18. března po 22. hodině dorazil smuteční kondukt do Jiráskova rodiště. Černá válcová urna byla vystavena ve vestibulu ještě nedostavěného Jiráskova divadla. Po celou noc stáli čestnou stráž herci, legionáři, vojáci, sokolové a všichni, kteří chtěli vzdát poslední poctu. Ráno dne následujícího se zaplnilo hronovské náměstí 70 000 lidmi, kteří doprovodili Mistra na jeho poslední cestě na hronovský hřbitov, kde chtěl podle výslovného přání spočinout po boku své ženy v rodné půdě, mezi „padlými sousedy“. V triumfálním pohřebním průvodu doprovázeli Mistra členové jeho rodiny, zástupci vlády, delegace měst a úřadů, universitní hodnostáři a studenti, spisovatelé, vděční čtenáři a ctitelé jeho díla.

V průvodu nesli přes 360 věnců, největší a nejkrásnější poslal prezident Masaryk. Průvod krácel Jiráskovou ulicí kolem rodného domku ke zvonici. I Jiráskovi odzvonil „umíráček - smrti hlas - své mortuos plango“.

Teprve po pohřbu byla na hrobě vztyčena dioritová plastika klečící husitské ženy s kalichem v sepjatých rukou. Výzdobu hrobu objednal Jirásek po smrti své choti u sochaře Jaroslava Horejce a dvakrát mu zdůrazňoval, že si nepřeje na hrob anděla. A tak zůstal milovaný Mistr Jirásek, jak si vždycky přál, mezi námi.

Hronovští ochotníci, kteří se roku 1929 sice s nepátrnými finančními prostředky, ale s velkou odvahou a nadšením, pustili do stavby budovy Jiráskova divadla, dílo dokončili, takže 28. září 1930 mohli zahájit provoz inscenací Jiráskovy „Lucerny“. Aby našli východisko z tíživé finanční situace, přišli na šťastný nápad pořádat v Jiráskově divadle, které se stalo živým památkem Jiráskova odkazu, přehlídky umělecké tvorby divadelních ochotnických souborů - tzv. „Jiráskovy Hronovy“.

Sotva mohli tehdy tušit, že tradice divadelních festivalů překoná všechna úskalí a nepřízeň dob minulých a dočká se letos 60. reprízy už v dnešním, opět demokratickém Československu.

Cestičky členů divadelních souborů a vděčných čtenářů Jiráskova díla, směřující do Hronova, nezarůstají travou zapomnění ani dnes. Stále vidíme na Jiráskově hrobě čerstvé květy i rozzářené světélko, které evokují živé vzpomínky na Mistra Jirásku. Alois Jirásek byl věrným synem svého kraje. Oslavil jej svými básnickými prvotinami, povídkami „Z hor“, prvním svým románem „Skaláci“ i dalšími romány „Skály“, „Sousedé“, „Pandurek“, „Na dvoře věvodském“, svým nejrozměrnějším dílem „F. L. Věk“ i novou kronikou „U nás“, kterou měl, jak se vyznal, „ze všech svých děl nejraději“, a kterou „psal celým srdcem.“ Svým dílem oslavil i další kraje naší vlasti: Litomyšl, Prahu, Chodsko, jižní Čechy i Slovensko. Nechtěl však pohlížet do minulosti naší vlasti jako snílek, jak prohlásil při svých 60. narozeninách, které oslavoval ve vile „Vesně“ v Palackého ulici v Hronově, ale chtěl čtenářům přiblížit naši slavnou i pohnutou národní minulost, protože „dnešku plně neporozumí, kdo nezná tvřejiška.“ Ani dnes by nemělo být Jiráskovo literární dílo „mrtvým památkem“, jak ho kdysi nazval jeden z kritiků, ale učebnicí našeho národního a vlasteneckého citění, jakou bývalo generacím minulým.

Alois Jirásek se zapsal do srdcí nám všem i svým neohroženým postojem za I. světové války. Odvaha, s níž podepsal „Manifest českých spisovatelů“ a přečetl „Národní přísahu“ na jaře roku 1918, jej postavila v čelo našeho domácího odboje a po bok prezidenta Osvoboditele T. G. Masaryka. Ten si jeho postoje za války velmi vážil a při svém příjezdu do Prahy se nejdříve pozdravil s Aloisem Jiráskem.

Masaryk to také zdůraznil i při své návštěvě Hronova 12. července 1926, kdy přišel osobně blahopřát Jiráskovi k jeho blížícím se 75. narozeninám do jeho vilky „Na drahách“.

28. říjen 1918 prožíval Alois Jirásek mezi svými sousedy v Hronově. Hned následujícího dne se konala na hronovském náměstí manifestace občanů, při níž pronesl své poselství, které i dnes k nám promlouvá řečí stejně důraznou a živou:

„Nová doba, nový život ve vlastním státě ukládají nové povinnosti a žádají mnoho poctivé práce, a především jednoty a lásky všech vrstev, aby se podporovaly, aby silnější neopouštěli svých slabších bratří... Dovedli jsme oběti přinášet, dovedli jsme trpět i tvrdě mlčet, když toho bylo třeba. Dovedmež teď i v radosti se opanovat, kázeň, tvrdou kázeň zachovat i bratrské přilnutí a spravedlnost všech ku všem. Před námi krásná budoucnost v našem státě Československém.“

Antonín Jirásek

Čapkové a Hronov

Napsal jsem kdysi do Zemědělských novin článek Hronov nejen Jiráskův, připomínající i další významné osobnosti se vztahem k Hronovu. Na přední místo mezi nimi patří samozřejmě rodina Čapková.

Rod Čapků pochází ze Žernova, rod maminky sourozenců Čapkových z Hronova. Hronovský dědeček Karel Novotný (7. 1. 1873 - 15. 6. 1900), obchodník s obilím, pekař a později i mlynář, a babička Helena, rozená Holzbechrová z Velkého Dřevce (27. 2. 1841 - 18. 3. 1912) měli jediné dítě, dceru Boženu (26. 5. 1866 - 13. 4. 1924), která si vzala 6. listopadu 1884 MUDr. Antonína Čapka (26. 7. 1855 - 4. 7. 1929).

V Hronově „u babičky“ se narodilo první dítě Čapkových, Helena (28. 1. 1886). Neměli bychom ji v čapkovském kontextu opomíjet. Jejím neznámějším dílem je vzpomínková kniha Moji milí bratři, napsaná v posledním období Helenina života. Vyšla shodou okolností až po autorčině smrti (Helena † 27. 11. 1961). Helenino literární snažení však spadá až do počátků první republiky. V roce 1920 vyšla její první nevelká knížka Malé děvče, v níž lyricky vzpomíná na své dětství. Kapitola Mlýn souvisí samozřejmě s Hronovem, stejně jako na ni navazující Koláče a jiné melancholické vzpomínky. Mateřství oslavila v knížce Kolébka, po pokusu o román O živé lásce (1924) se na dlouhá desetiletí literárně odmlčela.

V Hronově se narodil i Josef Čapek (23. 3. 1887). Teprve třetí - poslední dítě Čapkových, Karel, se narodil „doma“, v Malých Svatoňovicích, 9. 1. 1890. V létě téhož roku se Čapkové stěhovali do Úpice, do domu, který si tam nechal MUDr. Čapek postavit a zařídil si v něm lékařskou ordinaci.

Žernovská babička zemřela už na podzim 1887, dědeček Josef Čapek pak žil na výminku u syna, jemuž předal zemědělskou usedlost. Do Hronova proto jezdili Čapkové častěji než na Žernov, a děti i nesrovnatelně raději, protože hronovská babička byla člověk skutečně vzácný, jak porůznu, ale shodně dosvědčují Helena, Josef i Karel. Veselá, předobrá, ráda si s dětmi hrála, vyprávěla, zpívala, učila je různá říkadla. Měla na literární jazyk Karlův nesporně významný vliv. Přesto se v pohádkách vyskytuje u Karla spíš dědeček Novotný než babička.

Hronov s okolím žije zejména v pohádkách bratří Čapků. Umístit děj smyšlené pohádky do konkrétního kraje byl nápad zřejmě Josefův. Jeho pohádka O tlustém pradědečkovi a loupežnících vznikla totiž už v roce 1918 a ač nejmenováno je jejím dějištěm Hronovsko. O rok později v Karlově Pohádce psi jsou už Hronov i Zlínko jmenovány konkrétně.

Zázitky Čapkových dětí v hronovském mlýně najdeme nejpodrobněji a nejvýrazněji ve vzpomínkové knize Helenině. Po dědečkově smrti se babička odstěhovala k dceřině rodině do Úpice, pak Karličkovi hospodařila za studií v Hradci Králové. Kontakt s Hronovem ustal, ale Hronov s krásným okolím zůstal trvale přítomen jako jedna z pevných hodnot v povědomí všech tří sourozenců.

Josef se ovšem měl stát v Hronově továrníkem. Podle rodinného plánu vystudoval ve Vrchlabí odbornou tkalcovskou školu, praktikoval v úpických textilkách a pak měl být mlýn po dědečkovi přebudován na tkalcovnu. Už bylo i propočítáno, jak velkou turbinu by tam mohly metujské vody pohánět. Tyto plány byly Josefovi zcela cizí. Těžce se proti nim bránil a jen díky pochopení, které našel u sestry Heleny, a přimluvě jejího muže JUDr. Koželuhy byl rodinný plán opuštěn a Josef se mohl věnovat umění. Díky tomu vyrostl z Josefa Čapka jeden z průkopníků českého moderního malířství, ale i literární tvůrce a svěbytný filozof.

Místo, kde stával domek, v němž se Helena a Josef narodili, bylo označeno piskovcovou deskou s typickým Josefovým podpisovým „Č“. Odtud byla předlona odstraněna a po protestech veřejnosti umístěna na jiné místo nedaleko původního. V Jiráskově divadle připomíná rodácký vztah Josefov busta od Karla Lidického, je připomenut i v muzeu.

Zájem o Čapky bychom mohli dokumentovat také na programech Jiráskových Hronovů. Čapek nebo Čapkové jsou po Jiráskovi nejčastěji hranými autory. Jako první se objevila na VIII. Jiráskově Hronově (1938) Matka, v dalším RUR, v roce 1940 Loupežník. V letech těsně poválečných se hrála znovu Matka a RUR, Věc Makropulos a Ze života hmyzu. Hry Matka a Ze života hmyzu se hrály každá na čtyřech ročnících JH, RUR na třech, Loupežník a Věc Makropulos na dvou, Bílá nemoc kupodivu jen jednou (1963), stejně i Adam Stvořitel (v úpravě pražského Anebdívalda 1983). Dramatická prvotina bratří Čapků Lásky hra osudná ani Josefova Země beze jména se zatím na Jiráskových Hronovech neobjevily.

Nemůžeme tedy říci, že by Hronov památku Čapků opomíjel. Ale Josef Čapek, stojící za živa i posmrtně často trochu ve stínu úspěšnějšího bratra Karla, by si přece jen právě ve svém rodině Hronově více zájmu a pozornosti zasloužil. Aspoň tím, že bychom občas otevřeli jeho knihy Kulhavý poutník nebo Psáno do mraků a začítli se do jeho moudrých slov.

Aleš Fetter

Egon Hostovský (1908 - 1973)

Patří k nejvýznamnějším představitelům moderní české prózy. Vytvořil rozsáhlé a pozoruhodné literární dílo, které si už své čtenáře našlo a mnohé další si jistě ještě najde.

Narodil se v Hronově 23. dubna 1908. Studoval na reálném gymnáziu v Náchodě (maturita 1927) a filozofické fakultě v Praze a ve Vídni. Slibně se rozvíjející dráha slovesného umělce (prvotina už 1926) odvedla jej nakonec z vysokoškolského prostředí do praktického literárního života. Stal se nakladatelským lektorem a redaktorem. V roce 1937 vstoupil do služeb ministerstva zahraničí. Za druhé světové války působil na česko-slovenských úřadech ve spojeneckých zemích, a to zejména v USA. Spojené státy se mu nakonec staly druhou vlastí. 1949 rezignoval na diplomatickou funkci a přesídlil tam natrvalo. Zemřel 7. května 1973.

Dobová kritika záhy rozpoznala velký epický talent Egona Hostovského. Psalo se zvláště o stále „bohatší vynalézavosti fabulační“ a o „intenzivním vnitrozření“ autorově. A skutečně tvůrce od počátečních povídkových sbírek až po první vrcholy, jež spatřujeme v románech Případ profesora Kornera (1932), Žhář (1935, státní cena) a Dům bez pána (1937), prokazoval dovednost splétat dramatický děj a současně ukázat, že složitě lidské nitro je přesně ona oblast, již dokonale rozumí.

Z nevšední válečné zkušenosti vytěžil díla, která již položila základ světovému ohlasu jeho práce. Máme na mysli cyklus Listy z vyhnanství (1941), román Sedmkrát v hlavní úloze (1942) a zejména mistrovskou novelu Ukrytý (1943), jež je klenotem české psychologické prózy. (Opřel se v ní také o dobrou znalost poměrů prohrávající a postupně okupované Francie 1940.) Dovětkem k myšlenkovému vyrovnání se s útrapami emigrace a s obdobím rezistence je román Cizinec hledá byt (1974). Filozofii této knihy se Hostovský začlenil do širšího proudu existencialismu v literatuře.

V nové emigraci pokračuje v soustavné literární práci. Píše mateřštinou, teprve dodatečně vznikají anglické verze jeho děl, vycházejí ovšem dříve, a české originály až podle možností. (Výjimku tvoří vzpomínková publikace Literární dobrodružství českého spisovatele v cizině z roku 1966, vydaná - patrně - pouze česky.) Z řady prací připomeňme díla Půlnoční pacient (1954) a Dobročinný večírek (1958, jinde uváděno 1957).

Vrcholným tvůrčím činem jeho literární cesty je obsáhlý román Všeobecné spiknutí (anglicky 1961, česky doma 1969, česky v zahraničí 1973). Miloš Pohorský v doslovu k zatím jedinému pražskému vydání této knihy (péči Melantricha, 1969) mluví o autobiografických souvislostech, ale nebude snad příliš nadsazené, budeme-li teento nesnadno vzniklý text (celoživotní příprava a tři roky soustředěného psaní) považovat za klíč nejen k Hostovského dílu, ale také k jeho životu. Románovým rodištěm Jana Bareše, českého spisovatele shodou okolností žijícího v New Yorku, je sice Náchod, ale jinak vše ostatní souhlasí.

Nebyl by to ovšem Hostovský, kdyby hrdinovu pouť životem nekomentoval se značnou sebeironií: „... já, Jan Bareš z Náchoda, nejdříve zbrklý student, co chvíli propadající z matematiky, pak tuctový literátek, pak zkrachovalý diplomat... Na zdraví chudého českého chlapce, který se v Americe proslavil! Aby to kat spral, já si dnes lichotím, až je mi z toho nanic...“ (str. 23). Začtete-li se, máte co dělat především s psychologii, neboť sledujete nesnadnou anabázi člověka k sobě samému, současně sledujete story milostnou (o velké ceně lásky pro jeden krátký lidský život), historickou (zákulisi československé diplomatické akce, včetně střizlivého hodnocení jejího hlavního protagonisty) a politickou. Tu nejde jen o několik trefných poznámek na adresu českých meziválečných poměrů, ale také o skutečnost, že autor má schopnost vidět Ameriku takovou, jaká opravdu je. (Spontánní zmínka autorova amerického přítele, jak dosvědčuje pisatel doslovu, o tom, že při četbě této mnohvrstevnaté prózy měl stejně velký dojem, jako při četbě Pasternaka, není vůbec náhodná.)

Budeme asi, my obyvatelé Hronova, podezírání z patriotismu až přílišného, ale lze nám opravdu vyčítat, že předtucha nových skvělých vítězství Egon Hostovského v české literatuře je pro nás tak příjemná?

Petr Barták

DRAMATICKÝ ODBOR A. JIRÁSEK ZK ÚPICE

Komedyje o dvouch kupcích a židoj Šilokoj

lidová hra z Podkrkonoší

s použitím textů dobových kramářských písní pro
dnešní jeviště upravil Jaroslav Kolár

Pátek 3. srpna 1990

v 16 a 19.30 hodin

JIRÁSKOVO DIVADLO

Hudba: Mojmir Balling

Režie: Pavel Švorčík

Aranžmá: Bohumil Truneček

Muzikanti: Bohumil Truneček, František Vít, Jaromír Hánl

Scéna: Irena Vyličilová, Pavel Švorčík

Představení řídí: Milena Pletánková

Technika: Josef Kult, Stanislav Kábrt, Karel Roubík,
Václav Smutný, Aleš Kleiner

OSOBY A OBSAZENÍ

Odpovědník — Květoslav Matyska

Kníže — Blanka Vyličilová

Porcie — Jana Rejdáková

Antonyo — Jaroslav Jebousek

Basanyo — Zdeněk Vyličil

Šilok — Ivan Pospíšil

Kuba — Pavel Mach

Jesika - Nercisa — Irena Vyličilová

Rolenco — Zdeněk Dietrich

Čert — Míla Richterová

Gracyano — Aleš Kleiner

Morochius mouřenín — Jana Sedláčková

Arakon princ enklický — Marie Matysková

Kapitan — Pavel Mach

Servus policajt — Petr Lanta

Ženský sbor: — Zuzana Kreisová, Jana Olivová, Iva Vítová,
Jindra Kleinerová

SLOVO O SOUBORU

Pod podobným titulem jsme se naučili číst zpravidla výčet (tu kratší, tu delší), úspěchů, kterých příslušný soubor za delší či kratší dobu dosáhl. Přestože ve své více než stošedesátileté historii bychom nějaký ten úspěch našli, dokonce i zahraniční zájezd bychom přidat mohli. O souboru takovém by vám to mnoho neprozradilo. Proto nabízíme následující fakta.

Je nás téměř čtyřicet nadšenců velice různého věku. Z toho pramení i skutečnost, že hrajeme prakticky vše. Od psychologických her, přes operety a muzikály až po pouliční divadlo. Vedle divadla jako takového je naše parta v širokém okolí známa jako organizátor řady dalších poměrně rozsáhlých akcí. Patří mezi ně třeba festivaly současné divadelní tvorby, tradiční poutě, Velké noční slavnosti a Staročeský masopust. Veškerá tato činnost má v podstatě dva zásadní důvody. Jednak chceme udržet a rozvíjet nové tradice a jednak, a to si nezakrýváme, zajistit alespoň nejnужnější finanční prostředky na svou činnost. Současná doba amatérskému divadlu a místní kultuře vůbec mnoho nepřeje. Prázdné sály a pokladny zřizovatelů příliš optimismu neposkytují. Ta naše malá divadelní společnost má však jednu velikou přednost: Společný zájem dělat něco pro „lidi“ nejen na jevišti samotném, ale také mimo něj.

A to bude pro nastávající období docela určitě to nejdůležitější.

SLOVO O HŘE

Jaké myšlenky se za jednoho mrazivého nedělního večera kolem roku 1811 rodily v hlavách podhorských chalupníků po shlédnutí „Komedie o dvou kupcích a židovi Šilokoj“? Jaké uspokojení pocítoval autor, který si vzal tak velký vzor - Shakespeareova Kupce benátského?

Ten kdo v textu hledá příliš hluboké filozofické myšlenky, bude patrně zklamán. Na jevišti je postupně vytvářena iluze velkého světa, velkých měst a života v nich. Tyto své představy pak pocestní a tovaryši za pomoci divadla a za použití obvyklých věcí často nalezených kdesi ve stodolách a truhlách sdělují ostatním.

Ne že by se nemohli v obyčejné stodole zrodit velké myšlenky, ale tak nějak je nebylo třeba říkat. Vždyť velká myšlenka je již v samotné podstatě sousedského nebo lidového divadla. Lidé se prostě potřebovali vzájemně potěšit...

Při nahlédnutí do textu této komedie mi před očima vyvstane asi takový obrázek. Sousedé, sousedky, jejich děti, kráva ve chlivě, koza na stráni, kůň zapřažený do vozu, pod oknem chalupy naštipané pařezy a těžký, přetěžký, ale ve skutečnosti krásný život. Zdá se vám naivní. Asi máte pravdu.

Ona je tak trochu naivní i hra samotná. Přesto však i ve mě vyvolává úsměv, stejně jako jazyk, kterým se tehdy mluvilo přestože ho do hloubi duše cítím. Cítím, že ke mně promlouvá něco, co ve mně vyvolává i zarputilé vlastenectví z jehož popudu tato hra možná kdysi vznikla. Mám z toho všeho legraci, ale miluji to, ostatně tak jako všichni, kteří se před časem se mnou do práce na této hře pustili.

režisér

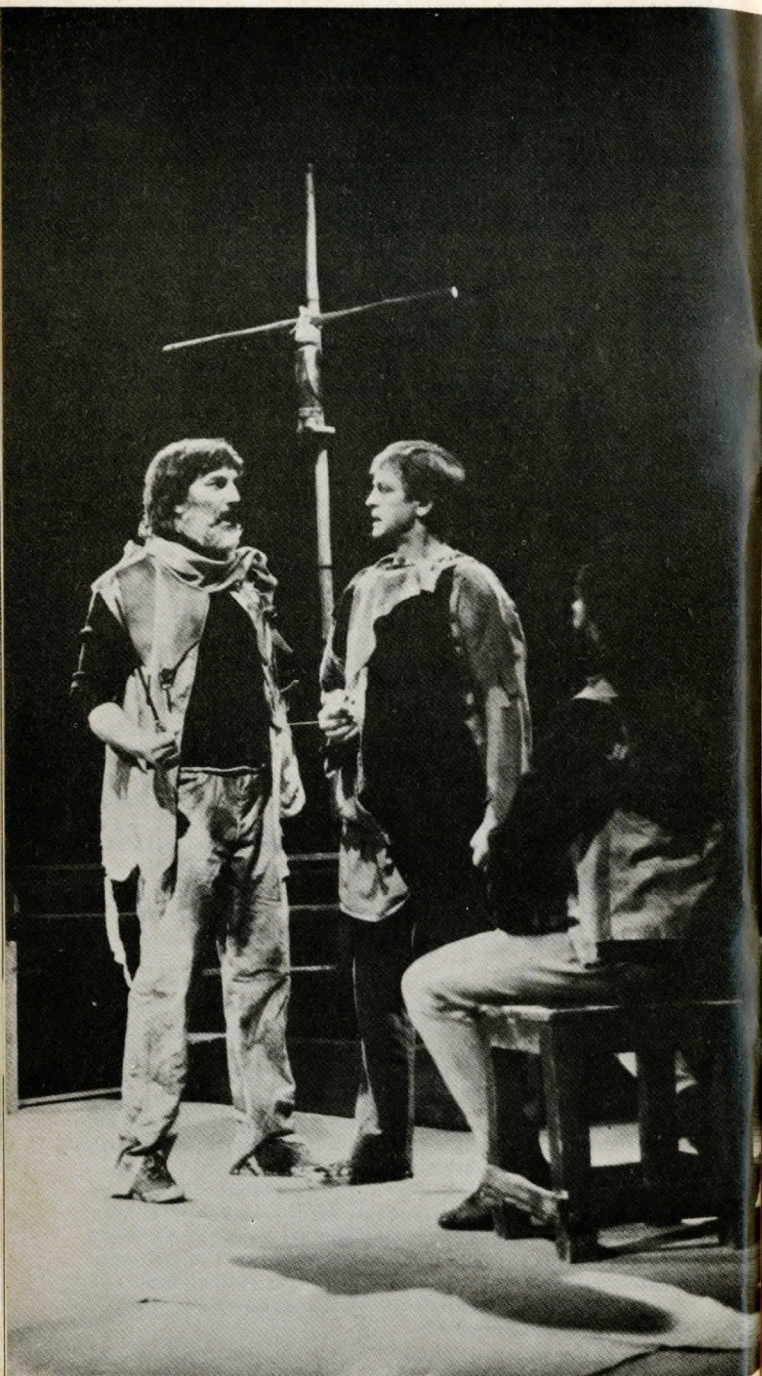
DIVADELNÍ STUDIO 3
OKRESNÍHO KULTURNÍHO STŘEDISKA
V KARLOVÝCH VARECH
ČLENSKÝ SOUBOR SČDO

Daniela Fischerová

Hodina mezi psem a vlkem

Neděle 5. srpna 1990
v 16 a 19.30 hodin

JIRÁSKOVO DIVADLO

Režie: Vlastimil Ondráček
Dramaturgie: Anna Franková
Výtvarník scény: Jiří Hnilička
Výtvarník kostýmů: Hana Franková
Hudbu napsal: Jan Anděl
Nahráli: Folková skupina TYMIÁN
Hudební skupina DYNAMIC
Nazpívali: Petr Richter, Malý karlovarský sbor
renezančních písní

OSOBY A OBSAZENÍ

František Villon, obžalovaný — Petr Richter
Biskup d'Aussigny — Václav Stix
Filip Sermoy, kněz — Jiří Hlávka
Régner de Montigny, řečený též Vlk — Jiří Hnilička
Otec Villon, pěstoun obžalovaného — Ladislav Fíman
Vít Tabary, kumpán obžalovaného — Zdeněk Daněk
Biřic Moustier — Petr Stefanovič
Biřic Pichart — Zdeněk Rendl
Matka obžalovaného — Jiřina Postlová
Kateřina de Vauselles — Anna Huberová
Anděla, nevěstka — Kateřina Kučerová
Žanka, nevěstka — Marcela Hlávková
Margot, hostinská — Dáša Hámová
holky, studenti, chór — Martina Husáriková, Petra Berousková,
Eva Nedvědoová

Divadelní prvotina Daniely Fischerové *Hodina mezi psem a vlkem*, - ačkoliv ji bylo v roce 1979 dopřáno jen několik repríz v Realistickém divadle - zanechala přesto (anebo právě proto) v českém dramatu posledního desetiletí důležitou stopu. Stala se svého druhu legendou. Je dobré zjistit po letech, jestli se tak stalo právem. Nejde o drama kypící vnější divadelností a strhující vitalitou postav. Je to však drama s výsostně dramatickým námětem, hra - spor, hra - osud.

Ve hře především o mnoho nejde. Skutečný soud nad Villonem, prvním „individualistou“ středověku, vyslovil otázky, na něž musí od té doby hledat odpověď každá společnost a každý jedinec. Umělec je tu jen zvláštním případem člověka, obdařeným zvýšeným stupněm citlivosti ke společenskému dění, je „hrůzou zjezený vlasem na temeni své doby“, a zároveň tvorem neschopným bez společnosti žít. Existence mezi životem člověka „ochoceného“ a životem vlka - „asociála“, byla Villonovou přirozeností, a zároveň něčím, co společnost jeho doby nemohla snést.

SLOVO O SOUBORU

Tři otázky pro vedoucího souboru:

1. V těchto dnech prý končíte 29. divadelní sezonu. Nastudovali jste 75 premiér, odehráli na 700 představení ve 102 místech Československa i v zahraničí.

ANO

2. Vaším souborem prý prošlo na 200 členů. Je to jistě dáno tím, že největší fluktuaci mají mladí studující, kteří po skončení studia v Karlových Varech odchází na vysoké školy nebo zpět do svých domovů.

ANO

3. Pokud vím, na Jiráskově Hronově jste již po šesté. V roce 1973 se hrou *LOD JMÉNEM NADEJE* (Heyermans), v roce 1982 se *TRINÁCTI VŮNĚMI* (Schmid), v roce 1983 s *KUŘETEM NA ROŽNI* (Šotola), v roce 1985 se hrou *UTÍKEJ, SMRTKO, UTÍKEJ* (Šaltenis) a v roce 1989 s vítěznou inscenací Národní přehlídky jednoaktových her v Želči *JAK SE DĚLÁ DIVADLO* (Karel Čapek) v předvečer Svazu českých divadelních ochotníků.

ANO

Děkuji za rozhovor

ATELIÉR TEATER ANTWERPEN - DEURNE

AUTOR: POL de MONT
ÚPRAVA A REŽIE: ROB CLAASSEN

REYNAERT DE VOS

Pondělí 6. srpna 1990
v 16 a 19.30 hodin

JIRÁSKOVO DIVADLO

**DIVADELNÝ SÚBOR JÁNA PALÁRIKA
ZASLÚŽILÝ KOLEKTÍV ZUČ
ZO ZDOS PRI DOME KULTÚRY
PETRA JILEMNICKÉHO V ČADCI**

Laco Kerata a kolektív

ZLÝ DUCH

**Úterý 7. srpna 1990
v 16 a 19.30 hodin**

JIRÁSKOVO DIVADLO

réžia: Laco Kerata
Výtvarná spolupráca: Ružena Pucherová

ÚČINKUJÚ

Iveta Barancová, Peter Holbička, Katarína Janesová,
Mária Jendrišáková, Renáta Kurincová, Ján Olešňan,
Jaroslav Patyk, Peterko Švábik, Alena Zakopčanová

SLOVO O HRE - INSCENÁCII

Naše predstavenie sme si nazvali „divadlo minimálnoslovnej poézie“. Názov je pomocný, len orientačný, veď predsa každé predstavenie by malo byť v podtitule - divadlo vesmíru, sveta, absolútna, alebo tvorstva spoločnosti, každej doby a času. Teraz ešte chceme byť v našom podtitule divákovi nápomocní, ale možno rýchlo zistíme, že je to zbytočné. Veď on si asi sám rýchlo nájde prívlastky, podtituly, svoje vlastné pochopenie o čo nám ide predovšetkým. A preto divadlo minimálnoslovnej poézie, lebo nám nejde ani tak o poéziu slova, ale predovšetkým o poéziu situácie, akcie, obrazu a ich súvislosti. A tak môže divák vnímať našu inscenáciu sám, demokraticky si dotvárať výklad, domýšľať fakty, súvislosti, hľadať sa, stotožňovať, alebo aj odmietať.

SLOVO O SÚBORE

Divadelný súbor Jána Palárika osláví v tomto roku svoje 65. narodeniny. Vek, v ktorom sa zvykne prehodnocovať, porovnávať, hovoriť ako zo života človeka o období plodnosti, rastu, šťastia, no na strane druhej aj o tápaní, hľadaní i čakaní.

Všetkými životnými štáciami prešiel náš súbor i mnohí jeho členovia. Najlepšie by o tom všetkom vedel rozprávať bývalý režisér súboru, herec divadla SNP v Martine, Martin Kolesár.

Teraz však stojí takmer nový „divadelný mašaf“ s novým režisérom Lacom Keratom v novej dobe a pred novými problémami.

Dá sa povedať, že nastáva druhá etapa života súboru, že súbor nabral druhý dych a len čas ukáže, čo vpiše do omladenej „tváre súboru“.

DODATOK: Vzhľadom k tomu, že inscenácia je minimálne založená na slove, nie je nutné podávať stručný scénosled inscenácie pre zahraničných účastníkov.

**DIVADELNÝ SÚBOR D I S K P R I M E S T S K O M
K U L T Ú R N O M S T R E D I S K U T R N A V A**

Blaho Uhlár - Miloš Karásek - kolektiv

TANAP

**Polytematická dekompozícia s použitím textov
Jána Bottu, Vladimíra Štefku, F. M. Dostojevského,
ľudových piesní a členov súboru**

Streda 8. srpna 1990

v 16 a 19.30 hodin

JIRÁSKOVO DIVADLO

ÚČINKUJÚ:

Milan Brežák, Ružena Bokorová, Daniela Gudabová,
Peter Klámpárik, Anetta Knapová, Jozef Knap, Pavol Lančarič,
Zlatica Niedlová, Egidius Norulák, Ján Rampák,
František Trochta, Katarína Valentovičová, Pavel Zetocha

Réžia: Blaho Uhlár
Návrh scény, kostýmov: Miloš Karásek
Hudba: Ľubomír Burgr
Svetlo: Peter Posinger
Zvuky: Ján Karásek
Šéf techniky: Michal Morávek

SLOVO O HRE

Inscenácia vznikla v sezóne 1988 - 1989 s premiérou v apríli 1989. Zrodila sa metódou tvorivej divadelnej dielne, ktorú uplatňuje režisér Uhlár v práci s profesionálnymi i amatérskymi súbormi. Pred začatím práce neexistuje nijaký scenár ani voľný zámer. Celá inscenácia sa vytvára v interakcii členov súboru na skúškach. Literárne spracovaný scenár teda nie je východiskom, ale bočným produktom tohto procesu.

Voľne **dekomponovaná** stavba umožňuje usúvzťažňovať rôzne udalosti, rôzne postupy a štýly a vytvárať tak nečakané významy. Zároveň sa vytvára slobodný priestor pre tvorivosť všetkých členov súboru. Vo výsledku pripomína dielo skôr poéziu než epiku a každý pokus o jeho programové pretlmočenie by bol výkladom.

Inscenácia je uvažovaním o spoločnosti, o slovenskom národe, jeho dejinách, povahe, o postavení jednotlivca v spoločnosti. Z každého výstupu sa zrači túžba človeka nájsť svoj vlastný raj, ktorá sa neustále triešti o krutú skutočnosť.

SLOVO O SÚBORU

Divadelní súbor DISK - Vzorný kolektív ZUČ pri MsKS v Trnave vstúpil v roku 1989 do svojej 35. divadelnej sezóny. Súbor za toto obdobie pripravil 57 premiér a 855 predstavení doma na Kopánke, v okrese, na krajských, celoslovenských a celoštátnych prehliadkach, ale i mimo hraníc našej vlasti, naposled na festivale v Čeljabinsku v ZSSR.

Po celom rade inscenácií hier dramaturgicky náročných a pestrých a po nadviazaní spolupráce s režisérom Blahom Uhlárom, pokúsil sa v 32. divadelnej sezóne o autorské divadlo. Oslovil diváka autorskou výpoveďou **OCHOTNÍCI**. V uplynulej 33. divadelnej sezóne je opäť hra z autorskej dielne Blaha Uhlára a kolektívu DISK pod názvom **A ČO**. DISK sa s uvedenou inscenáciou stal víťazom krajskej prehliadky vyspelých divadelných súborov **Divadelná Trnava '88**. Ďalej uvedenou inscenáciou DISK získal jednu z **hlavných cien** na Celoštátnej prehliadke **58. Jiráskov Hronov 1988** a prijal účasť na všetkých významných prehliadkach a festivaloch.

Rokom 1988 súbor vstúpil do svojej 34. divadelnej sezóny, v ktorej opäť spolupracuje s režisérom B. Uhlárom a výtvarníkom M. Karáskom. Výsledkom spolupráce je hra **TANAP**, ktorej premiéra bola 18. 3. 1989 a ktorú v súčasnosti súbor reprizuje. Z krajskej prehliadky **Divadelná Trnava '89** si DISK za túto voľnú tematizáciu - **TANAP** odniesol hlavnú cenu prehliadky a na jubilejnej XXV. Celoslovenskej prehliadke SNV 89 tiež hlavnú cenu.

**DIVADLO V KLUBU
METRA BLANSKO**

podle Voltairovy novely „Candide“
zdramatizoval Jan Cziviš, Alena Vostrá
a Jaroslav Vostrý

KAN DID
aneb
hurá optimismus

Čtvrtek 9. srpna 1990
v 16 a 19.30 hodin

JIRÁSKOVO DIVADLO

Režie: Jiří Polášek a Petr Boria

Výtvarník: Jiří Polášek

Hudba: Miloš Libra

Orchestr: M. Libra, J. Vrtěl, R. Tománek

Dále spolupracují:

M. Novotná, J. Dvořáček, I. Rybka, E. Doležel, P. Nárožný,
H. Švábová, V. Michálek, Fr. Jakubec

ÚČINKUJÍ

VI. Vrtěl

E. Hofman

I. Vrtělová

J. Kyzlinková

R. Kincl

L. + L. Münsterovy

M. Novotný

SLOVO O SOUBORU

Motto: Jan Masaryk — Člověk nemá na světě nic cennějšího,
než svobodu své nesmrtelné duše.

Snad, někdo někdy, zmapuje fenomén „náhradní činnosti“ některých lidí v diktaturách. Tahle činnost byla mnohá - ta nejběžnější - malování vlastního bytu a pěstění vlastní kapusty - ta méně běžná, se pohybovala i v rovině tvůrčí. (Ačkoliv - taková kapusta . . .)!

Snad, někdo někdy, vzpomene souborů lidí, myslících nekonformně, souborů nejen s tupou masou zhlouplých funkcí, ale i s pohodlností a přizpůsobivostí velké většiny „přeposraného lidu“. Je jisté legrační myslet dnes „v kategoriích zvaných např. MALÁ OSVÍCENECKÁ ČINNOST, nebo dokonce BUDITELSTVÍ . . .“, zní to podivně a možná i srandězně - leč - a na to jsou zde důkazy, to „cosi“ v lidech udržovalo.

Bojovali jsme o identitu individua, o zachování normálního člověka a tu a tam, jsme si, zcela náhodou, sáhli na hranici kumštu. Takže . . . snad nikdo nikdy nezpracuje fenomén „náhradní činnosti“ . . . asi by to bylo „o něčem“, ale k ničemu. Protože divadlo žije přítomností.

Tak ať žije!

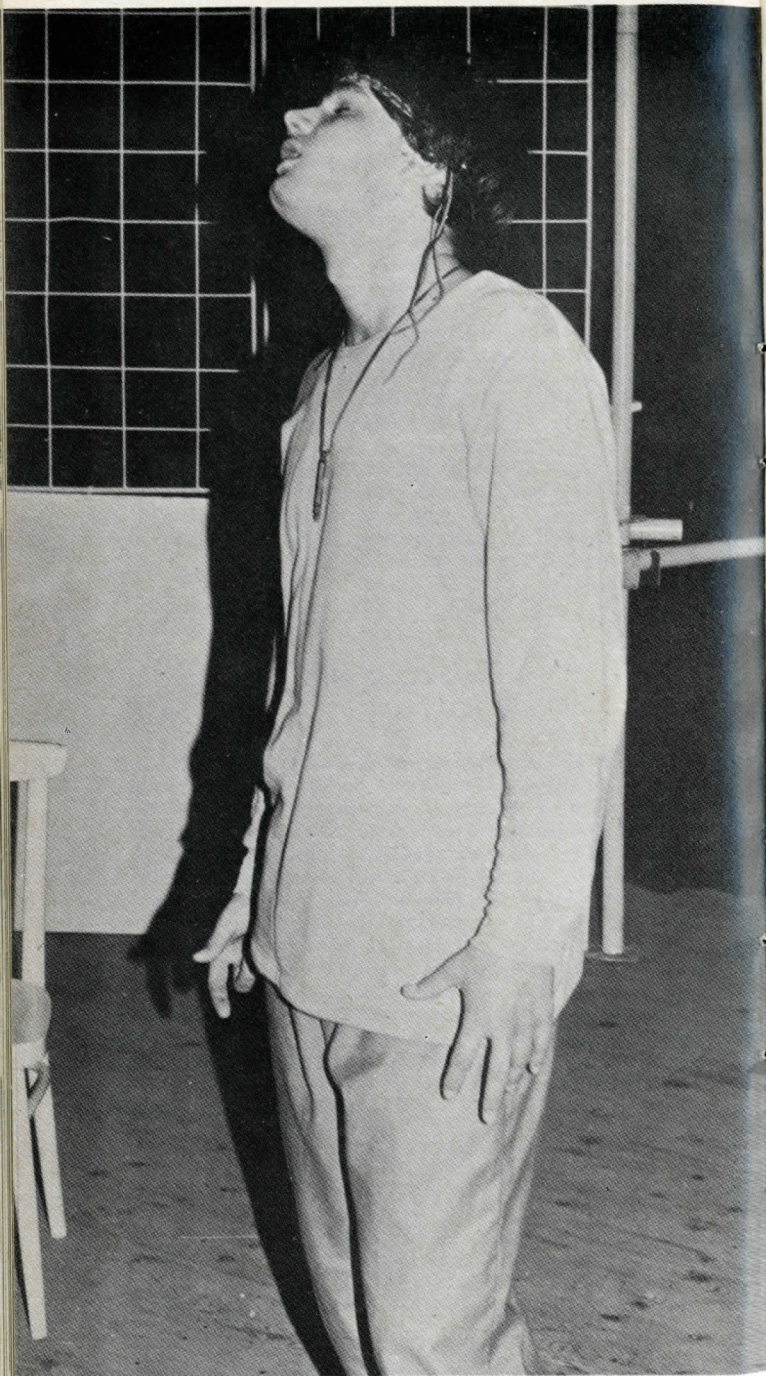
SLOVO O HŘE

Stále častěji jsem bral do rukou Czivišovu a Vostrých dramaturgii Voltairova „Candida“ v horkém létě roku osmdesátýchdevátého. V čase, kdy vrcholila honba pomstychtivých bazilišků, šéfujících stranu, honba „za věci HORKÁ LÁZEŇ“. Přiznám se, že mne fascinoval fakt, jak se otřásali blahem nad tím, že mohou vše. Jak se radovali, že nám můžou zatrhnout „Cestu do Anglie“. Byli malí, závistiví, ubozí a nenávislní. Jak jinak - vždyť to byli komunisti.

A tak se nedivte, že historka páně Voltairova, historka o človíčkovi drceném během světa, rezonovala s mými pocity i touhou - nějak to těm blbcům nandat . . .

Mezitím přišly věci, které mi milionkrát vynahradily radosti, které by mne bývaly byly čekaly . . . nu, budu se muset obejít bez vás a ať vám Marx lehké spočinutí popřeje . . . amen, moji milí soudruzi!

Váš Jiří Polášek - co dramaturg

DIVADELNÍ SOUBOR DOMU KULTURY
V KRUPCE A JZD ŽALANY

F. Wasserman

Kde kukačka hnízdo má

Pátek 10. srpna 1990
v 16 a 19.30 hodin

JIRÁSKOVO DIVADLO

Režie: Jana Urbanová
Hudba: Jan Hečko
Scéna: Rudolf Rýsl, František Rýsl, Jiří Podaný
Světla: Miroslav Marek
Zvuk: Milan Růžicka

OSOBY A OBSAZENÍ

Náčelník Bromden — Dan Becher
Ošetřovatel Warren — Jiří Podaný
Ošetřovatel Williams — Michal Ullmann
Vrchní sestra Ratchedová — Irena Olšáková
Sestra Flinnová — Romana Klimešová
Dale Harding — Jaromír Kejzlar
Billi Bibbit — Štefan Olšák
Scanlon — Bohumír Pechman
Cheswick — Rudolf Rýsl
Martini — Jiří Popovský
Ruckly — Vladimír Urban
Randle Patrick Mc Murphy — František Rýsl
Dr. Spivey — Václav Vašák
Zřízenec Turkle — Václav Fric
Candy Starrová — Jitka Vopatová
Sandra — Irena Čurdová
Elektromechanik — Pavel Holubec

SLOVO O SOUBORU

Skupina amatérských herců z Krupky navázala v roce 1974 na přerušenou tradici amatérského divadla v tomto městě. Postupně se někteří ze starého souboru vraceli, přicházeli noví členové a brzy se soubor ustálil ve složení, které uvidíte. Dramaturgie se zaměřila zejména na současnou českou dramaturgiu (Šotola, Bouček, Bílek) a dramaturgie české prózy (Páral, Otčenášek). Setkání s textem hry Dale Wassermana „Kde kukačka hnízdo má“ je pro soubor vstupem na novou půdu.

SLOVO O HŘE

Je to hra o svobodě v nesvobodě. Velmi bychom si přáli, aby se příběh, který hrajeme, dotknul tohoto tématu v jeho obecném poselství. Představení mělo premiéru 30. 6. 1989.

**DIVADELNÍ SOUBOR SDRUŽENÉHO KLUBU
MISTRA ALOISE JIRÁSKA HRONOV**

Alois Jirásek

Pan Johanes

Sobota 11. srpna 1990
v 16 a 19.30 hodin

JIRÁSKOVO DIVADLO

Režie: ing. Miroslav Houštěk

Scéna: ak. malíř Ivan Krejčí

Hudba: Jaroslav Meier

Zvuk: Jiří Bartoň

Inspicie: Věra Prouzová

Světla: Pavel Matyska

Technická spolupráce: Pavel Kolín,

Bedřich Beran, Jiří Bartoň

Hudbu nahrál Československý rozhlas Hradec Králové

OSOBY A OBSAZENÍ

Rybcoul, lidově zvaný Pan Johanes — Luboš Červený

Princezna Kačenka — Eliška Hladká

Tomáš, vagant — Jiří Bartoň

Kubeček — Jiří Kubina

Hrůza Lelek — Bedřich Beran

Horník — Pavel Zuzek

Kořenářka, jeho matka — Pavlína Jelínková

Zuzka, jeho dcera — Zuzana Poppelková

Krajánek — Karel Novotný

Salakvarda — František Prostředník

Hrabě — Jiří Borůvka

Čemerka — Miroslav Lelek

Hospodář — Václav Forman

Selka — Marcela Poppelková

První děvče — Zuzana Horáková

Druhé děvče — Markéta Vítová

První skalní duch — Tomáš Maršálek

Druhý skalní duch — Petr Barták

Komorník — Luboš Škoda

a dále hrají: Václav Soukup,

Věra Prouzová, Věra Macková, Čeněk Horných

SLOVO O SOUBORU

Aby hronovský festival „Jiráskův Hronov“ neztratil původní sepětí s dílem Mistra Aloise Jiráska, od něhož získal i svůj název, snaží se hronovský soubor tuto tradici naplňovat. Jako jeden z mála ochotnických souborů inscenuje Jiráskovy hry, většinou s úspěchem u řadového diváka a se střídavými posudky hodnotících porot a tvrdými odsudky ze strany ctitelů moderního divadla, t.j. divadla osobní výpovědi a osobitého pojetí.

Nám hronovským je zatěžko smířit se s tím, že vše z díla A. Jiráska je překonané, že jeho myšlenky jsou neoddělitelné od 19. století a dnešku nic nepřinášejí. Ohlas našich Jiráskových inscenací z posledních let nás však utvrdil v tom, že i dnešní divák se zájmem přijme Jiráskovy myšlenky a názory, zvláště pro jejich hlubokou lidskost a viru v poučení z dějin vlastního národa. Proto nepovažujeme za ztrátu času studování jeho her i když jsou pro současný soubor inscenačně náročné (velký počet osob, scéna ap.)

Pro šedesátý, jubilejní Jiráskův Hronov jsme vybrali ač z mnoha stran varování, krajskou pohádku „Pan Johanes“. Víme, že Pan Johanes není strhující drama, že v jeho dramatické stavbě to několikrát zaskřípe, ale nelze mu upřít řadu krásných lidových postav a upřímné zpodobnění víry prostých lidí v sílu své historie. Tato víra je často vyslovena skoro doslovnou citací z J. A. Komenského a jako jinde v Jiráskovi, i v této hře dojde svého naplnění. Turovští rytíři přijdou na pomoc ve chvíli nejvyšší nouze. Může to působit jistě i naivně ale jen potud, pokud si neuvědomíme, že tato víra prostých lidí nedala zahynouti našemu jazyku a pro věky udržovala pocit práva na vlastní stát, na svoje nezadatelné místo v Evropě.

A to vše je skryto pod pohádkovým příkrovem a vyzdobeno krásnou češtinou, někde jakoby pro tuto hru vytvořenou. Jazyk prostých lidí je tu pozvednut k nebývalé kráse pro svůj hluboký citový náboj.

Proto pro všechno hrajeme Pana Jahanese a navíc pro lásku ke svému Mistrovi a k jeho i našemu krásnému, podhorskému kraji.

Známe své síly a víme, že mnoho z toho o čem výše mluvíme, nedokážeme z jeviště plně tlumočit. Věříme, však, že upřímný divák najde i v našem, stejně upřímně citěném, představení, chvilku či myšlenku, která mu zahřeje srdce a s vděčností vzpomene na Mistra Aloise Jiráska.

Hronovský divadelní soubor

BÍLÉ DIVADLO
SK OSŽ ČSD BOHUMÍN

Vladimír Holan
Vladimír Machek
Jan Číhal

Dům mé matky

Sobota 4. srpna 1990
v 18 a 21.30 hodin

SLÁVIE

Scénář: Jan Číhal, Vladimír Machek
Hrají: Jakub Číhal, Jan Číhal, Táňa Bartošová, Ivana Durczaková,
Jana Kutačová, Luděk Jičínský, Dalibor Andrýsek
Světlo a zvuk: Libor Durczak
Režie: Jan Číhal

... O HŘE DŮM MÉ MATKY:

Jiřina Jirásková řekla, že každého herce a celé divadelní umění čeká vnitřní inventura, má-li se stát něco uměrného té obrovské očistné proměně společnosti, kterou prožíváme. Ano. A zdá se mi, že musíme všichni ještě někam dál. Herec například až daleko do časů nevinnosti, kdy ještě nevěděl, že bude hercem, kdy žil obyčejný život v pravdě dětství a jinošství, v nesmělosti, v skromnosti a ve věrnosti sobě. Kdy ještě nevěděl nic o svodu úspěchu, o sladkosti popularity, o pustošivých hrůzách ctižádosti. Obroda divadla, dojde-li k ní, bude tedy začínat někde tady, od začátků, od trýznivé potřeby vrátit se ke své nevinnosti, od schopnosti přesáhnout sám sebe, ke které by se mělo docházet jednou, dvakrát za život. Od prvního ticha a odvahy radikálně zrevidovat svůj život v umění.

Sergej Machonin
Literární noviny 90

Nic v tomto světě není jisté, nic naprosto bezpečné. Jedinou výjimkou je matka. S odchodem matky zbývá už jen čekání na smrt. Hledání hrobu matky vede k pochopení jednoho ze základních tajemství života - prostoty.

Bílé divadlo

... dnes jsem byl svědkem divadelního setkání (neříkal bych tomu představení, to by bylo zavádějící), ve kterém nám Číhalův soubor nabídl možnost dotknout se něčeho hodně skrytého pod hektickým denním světabytím, něčeho podstatného, tajemného a soukromého. Klidný temporytmus, střípky zaniklých životů, nadechnutí se v prázdnu, kterým bychom se mohli zalknout, střidmý výraz, který prohlubuje sdělované. Ano je to asociativní divadlo, které může komunikovat jen s člověkem naladěným a jitiřitelným. Mezi tolika povrchnostmi a pseudo-myšlenkami díky za takové spočinutí...

Jan Vedral
Šrámkův Písek 2. 6. 90

BÍLÉ DIVADLO / BOHUMÍN

Hraje od roku 1982. Nyní je to volné umělecké sdružení, zabývající se především divadlem.

Prvním představením BD byla HRÁZ VEČNOSTI podle Bohumila Hrabala, potom to byla pohybová studie TRISTAN A ISOLDA. V minulých dvou letech hrálo BD FAUSTA - představení podle textů Margerse Zariše, Christopera Marlowa a Paula Valéryho. Z přírodních akcí hrálo Bílé divadlo MÁJ a BÍLÉ SNY. Z kratších her připomeňme SLEPCE podle Chelderodeho, AN-TIGONU, klauniádu DVA KOHOUTI NA SMETIŠTI a divadelní akci TURNIKETY SMRTI. BD uspořádalo dvě divadelní dílny - dílnu politického divadla a dílnu pohybového divadla, natočilo film a připravilo výstavu OBJEKTY spojenou s provedením Stachurovy BÍLÉ LOKOMOTIVY. Premiéra posledního představení DŮM MÉ MATKY byla 8. 1. 1990

Bílé divadlo

**DIVADLO AHA
LYSÁ NAD LABEM**

Stanislaw Ignacy Witkiewicz

VODNÍ SLÍPKA

Neděle 5. srpna 1990
v 17 a 19.30 hodin

SLÁVIE

**TEATR IN. MAJORA SZMAUZA
ČESKÝ TĚŠÍN**

Urszula Kurkowa

**MARX
INTERNATIONAL**

**Pondělí 6. srpna 1990
ve 14, 18 a 21.30 hodin**

SLÁVIE

**MALE DIVADELNÉ ŠTÚDIO
DOM KULTÚRY VSŽ KOŠICE, MARXOVA 2**

Friedrich Dürrenmatt

Herkules a Augiášův chlév

**Úterý 7. srpna 1990
v 16 a 19.30 hodin**

SLÁVIE

Dramaturgická úprava a réžia: Jozef Prázmári

Scéna: Štefan Hudák

Kostýmy: Mária Zubajová

Umelecký vedúci: Juraj Hajduk

Technika: Dušan Husár a Ivan Pezlár

Organizač. ved.: Pavel Hanšut

ÚČINKUJÚ

Herkules — Jozef Fila

Dejanejra — Mária Ficeriová

Polybios — Miroslav Kolbašský

Augiáš — Martin Tuček

Fileus — Tomáš Winkler

Kambyses — Róbert Sedovič

Xantipa — Monika Neksová

Elidania — Daniel Vavrek, Martina Kvapilová,

Margareta Križková, Cecília Filová, Jiřina Mikulová,

Andrea Horňáková, Juraj Poláček, Rolman Olmos Justiniano

a iní

SLOVO O SÚBORE

MALÉ DIVADELNÉ ŠTÚDIO

pôsobí pri Dome kultúry VSŽ KOŠICE od svojho vzniku v roku 1976.

Počiatočné a pomerne výrazné úspechy získal v spolupráci s triom HOP = Hudák - Ol'ha - Prázmári, zohratou tvorivou trojicou v zložení scénograf - dramaturg i autor - režisér. Ich spoločné inscenácie - stihli ich za necelé tri roky sedem - znamenali výrazné oživenie slovenského neprofesionálneho divadelníctva v oblasti štúdiovej tvorby. Zúčastnili sa rôznych prehládok a súťaží až po Scénickú žatvu v Martine.

Po rokoch stagnácie súboru (prvá polovica 80. rokov) sa súbor znovu začal „prebúdzat“. Posledné tri sezóny pripravil pre svojich divákov nové - divácky úspešné inscenácie. Po režisérovi, Dušanovi Davidovovi z Košickej televízie, ktorému sa pokus o oživenie práce súboru vydaril inscenáciami Škola lásky od J. Pataráka a LUJ KATÓRZ - úprava Bulgakovho Moliéra, vrátil sa zatiaľ viacmenej len „reminiscentne“ Jozef Prázmári (prvý režisér) s ktorým súbor Malého divadelného štúdia pripravil hru, ktorú uvidíme v tohtoročnom Jiráskovom Hronove.

SLOVO K HRE

Podľa antickej báje Herkules a Augiášov chliev napísal rovnomennú hru známy dramatik Friedrich Dürrenmatt, ktorý sa u nás vyše 20 rokov nesmel hrať.

Jej príbeh zaktualizovaný spoluprácou s režisérom Jozefom Prázmárom sa stal podkladom pre inscenáciu, ktorú Malé divadelné štúdio v tejto sezóne uvádza.

Herkules a Augiášov chliev

je predstavenie, ktoré formou divadla - mítingu pripomína rušné chvíle na mnohých námestiach našich miest z konca minulého roka. Je to totiž forma, ktorú podľa výkladu inscenátorov zvolili „starí“ Elidania pri rozhodovaní o tom, či z krajiny treba hnoj vykopať a aké problémy môžu z toho vyjsť. V protiváhe k scénam - mítingom sú okamihy intímnych pohľadom do súkromných problémov nositeľa titulu „národný hrdina“ Herkula a jeho najbližších. Ako sa demokraticky váhajúci Elidania vedení „prezidentom“ Augiášom a odhnojovacími dohodnú, či nedohodnú, sa môžete nielen sami prísť presvedčiť, ale v prípade, že budete cítiť potrebu zasiahnuť, nebude Vaša iniciatíva ničím a nikým märená...

**DIVADELNÍ SOUBOR DK SIGMA,
OLOMOUC**

B. Vian, J. Roubal

**Pění
a úpění pěny**

Středa 8. srpna 1990

v 16 a 19.30 hodin

SLÁVIE

Úprava a režie: Jan Roubal
Hudební spolupráce: Petr Junk
Výtvarná spolupráce: Marcela Landová, Soňa Skočovská,
ing. arch. Tomáš Rusín
Technická spolupráce: Libor Nakládal a Marcel Dufek

OSOBY A OBSAZENÍ:

Chloe — Barbara Zuberová
Colin — Michal Kryl
Alis — Veronika Hádková
Chick — Jan Vytopil
Isis — Zdea Ficnerová

J. S. Partre, doktor, zaměstnavatel, antikvář — Pavel Konečný
Kristus, Nikolas — Richard Kříž
další role a chór — Alena Petrová,
Jana Sirotnáková, Libor Nakládal, Tomáš Roreček,
Jiří Ďuriš

SLOVO O HŘE

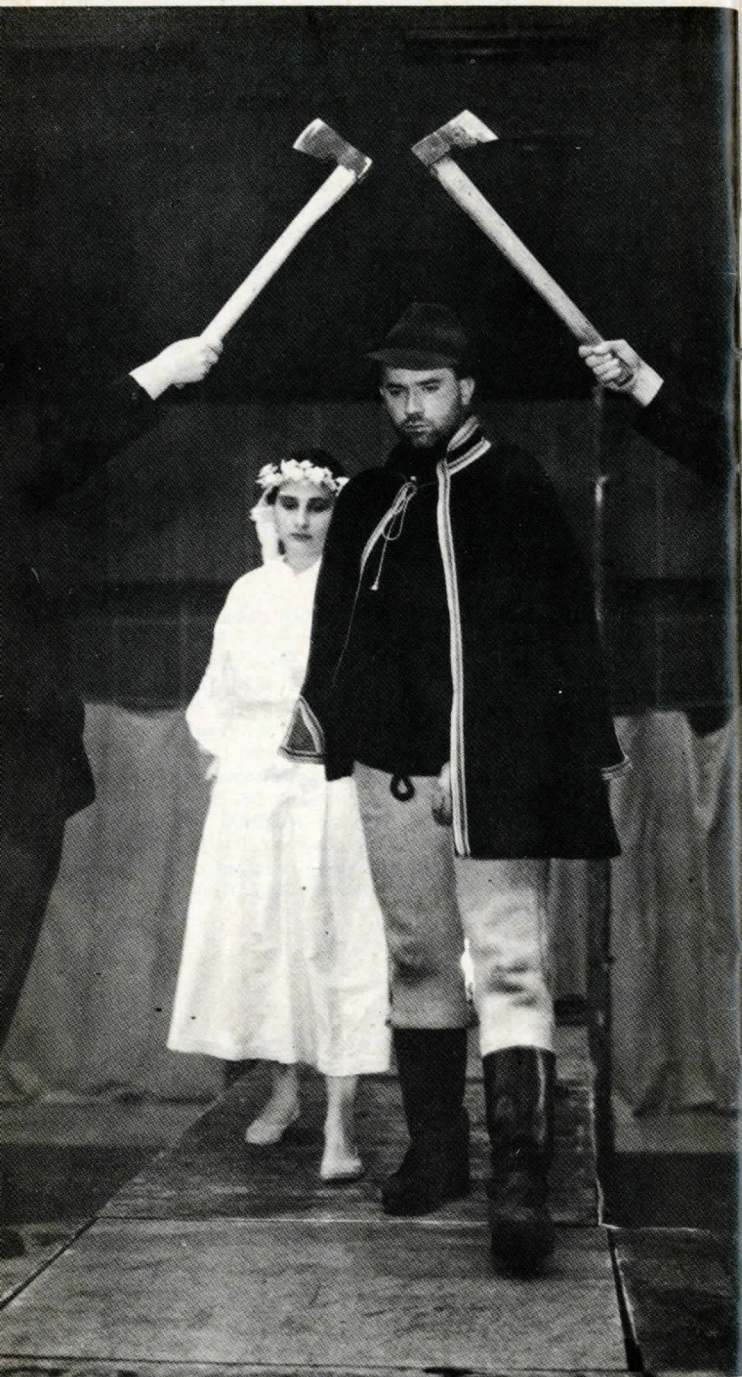
Musí být slovem o knize. Je jí Pěna dní od Borise Viana. Kniha, o jejíž magické světlo se spalují od roku 1947, kdy poprvé vyšla, noční mury již několikát generace. Kniha jedinečná a neopakovatelná. Právě takové nás lákají, právě o takové nám jde, právě o takové poetické zdi si ochotně rozbíjíme své divadelní palice.

Při vši úctě k románu a jeho uhrančivosti jsme se nebránili pokušení vidět věci po svém. Přepisovali jsme, připisovali, stříhali a lepili podle svých potřeb a našeho loňského světo-citu (premiéra byla v březnu 1989). Šlo nám o groteskně tragickou baladu vždy nepatřičné lásky. O obkličování něhy a nevinné hry. O příběh úskoků, lécek a pastí absurdity. O příběh bankrotu idejí, nadějí a hodnot. O příběh generační deziluze. O příběh PĚNÍ A ÚPĚNÍ PĚNY.

SLOVO O SOUBORU

Může být jen slovem o jeho jediných dvou (!) inscenacích. Tu druhou uvidíte, ta první byla k vidění v letech 1986 - 87, mimojiné na Jiráskově Hronově 1987. Šlo o předstíraný pokus lapit do divadelní klece tygra. Vymyslel si ho Tracy, pro něho zas William Saroyan a podle něho my. A OD TOHO TYGRA VY STRACH NEMÁTE? ptali jsme se ústy dr. Pingitzera a zdálo se nám, že lidé strach neměli a občas nám i věřili.

Jinak jsme na tyto dvě inscenace potřebovali již tři zřizovatele (do 1985 LŠU, do letošního března DK Sigma Olomouc, od letošního apríla Nezávislý svaz studentů Univerzity Palackého tamtéž). Jsme tedy typickým příkladem netypický marnivého, marnotratného, pomalého, neefektivního, nevďěčného, obtížného a nedivadelního divadla. Není nám zřejmě pomoci. PARDON.

DIVADELNÝ SÚBOR „MATICA“

PRI

ZK TATRAĽAN KEŽMAROK

A

ZK TATRAMAT

POPRAĎ — MATEJOVCE

František Švantner

ŠABLA

Čtvrtek 9. srpna 1990

ve 14, 17 a 19.30 hodin

SLÁVIE

Réžia, dramatisácia: Vlado Benko
Scéna: Marián Ďižmárik
Hudba: Pavol Datel'
Pohybová spolupráca: Ing. Karol Purtz

OSOBY A OBSADENIE

Kešiak, Tadeáš, vodca pašerákov — Dr. Martin Šabl'a
Marcinko, milenec Tadeášovej družky — Ján Melioris
Bariak — Vladimír Majovský
Chovan — Peter Brachňák
Mária - Marcinková žena, Anjel — Marcela Maliňáková
Žena, Marcinková matka — Mária Kacejová
Muzikanti — Pavol Datel',
Ján Levocký, Ružena Kurucová

V slovenskej literatúre znamená dielo Františka Švantnera vyvrcholenie Slovenskej lyrizovanej prózy. Je pravdou, že po hociktorej jeho knihe nesiahneme len tak sami od seba. Kto sa však odváži, toho určite uchváti Švantnerov nadreálny svet slovenskej dediny, jej baladickosť majúca svoj pôvod v ľudovej slovesnosti. Tento svet dotvára tajuplnosť, dýcha z neho príroda zastretá akýmsi šerosvitom. Pred zrakom defilujú osudy ľudí skryté ďaleko od ľudskej civilizácie. Živé obrazy sa striedajú s víziami a pradtavami, ako aj so spomienkami. Neskutočný svet strieda tvrdá, neúprosná skutočnosť. Boj dobra so zlom. Tak ho stvárnil Švantner. A tak sa ho pokúsili stvárniť aj kežmarsko-matejovskí ochotníci...

...pretože existujú len dva pevné body — narodenie a smrť. Všetko, čo je medzi tým, je turnaj živlov, zápas o časť, lásku a sen.

DIVADLO MALOSTRANSKÁ BESEDA,
OKD PRAHA 1

Jean Genet

**SLUŽKY
- LES BÖNNES**

Pátek 10. srpna 1990
ve 14 a 19.30 hodin

SLÁVIE

Autor: Jean Genet
Překlad: Jan Tomek
Dramaturgie: Karel Král
Režie: Peter Scherhauser j. h.
Scéna a kostýmy: Petr Lébl j. h.
Zvuk: Jaroslav Fišer
Světla: Zdeněk Černý
Realizace scény: J. Fišer, V. Koranda, M. Procházka
Realizace kostýmů: Dagmar Součková

OSOBY A OBSAZENÍ

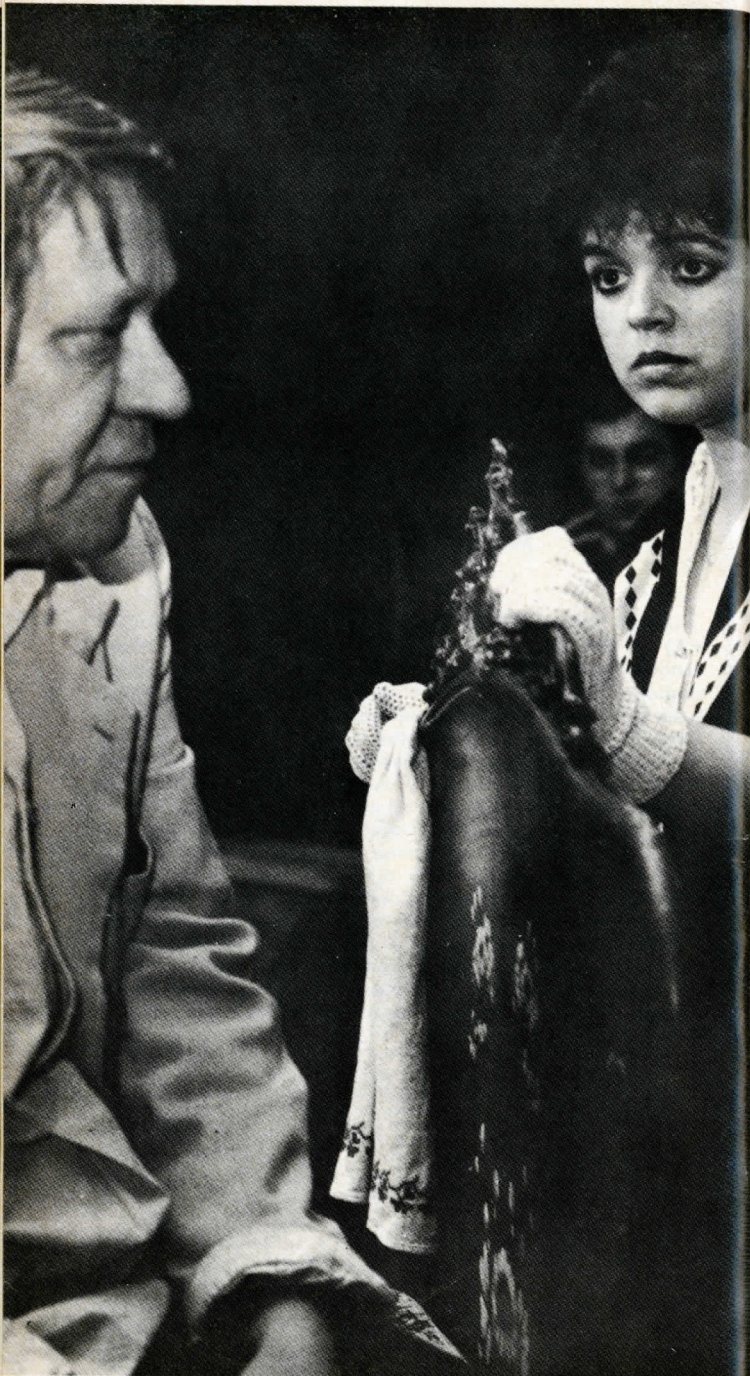
milostivá paní — Eva Stanislavová
Solange, její služka — Marie Fišerová
nebo Dagmar Součková
Claire, služka — Zoja Timmanová
nebo Darina Korandová

SLOVO O HŘE

Genetovy Služky jsou jednou z typických ukázek tzv. „divadla krutosti“ a přesto jsou hrou o snění. Je to však snění zvrácené, vyvolané pocitem marnosti a deprese. Snění člověka v područí, který v reálném světě marně hledá východisko. A nalezne-li ho přece, je k němu cesta zoufale křivolaká, k níž nemá dost sil ani odvahy. Je nešťastný ve své bezmoci, nespravedlivý k sobě i svému okolí. Láska a nenávisť v něm tančí na tenkém ostří nože v těsném objetí a splývají v jedno. A člověk touží po tom co nenávidí a ničí to, co miluje. Zlo plodí zlo. Právě ono je pravým viníkem a člověk je jeho věčnou obětí. A nejen člověk - jednotlivci. Celé národy. Jsou ovšem lidé, kteří mají schopnost i v bahně pěstovat růže. Ale o nich tato hra není. Ačkoliv...

SLOVO O SOUBORU

Divadlo MALOSTRANSKÁ BESEDA (do ledna 1990 LUCERNA) vzniklo v lednu 1975. Na inzerát. Důkazem toho, že i takto vzniklé svazky mohou být trvalé je letošní 15. výročí založení souboru, 35 premiér a 650 sehraných představení. Po získání stálého zřizovatele (KDP) přešel soubor v roce 1976 od původních muzikálových hříček nevalné úrovně na většinou neautorický repertoár pod vedením režisérů ze svých řad i profesionálů. Prvním velkým úspěchem byla Balada pro banditu (1977) v režii Zd. Pospíšila j. h., kterou jsme nyní po sedmileté přestávce opět zařadili do svého repertoáru. Jejím diváckému ohlasu může konkurovat snad jen Zahraj to znovu, Same!, kterou za dva roky vidělo kolem 5000 diváků, a která získala jednu z Hlavních cen 57. JH. Naši domovskou scénou je pražská Malostranská beseda, kde hrajeme pravidelně každou středu. Členové souboru, většinou příslušníci „mladší střední“ generace, mají jediný cíl. Nehrát divadlo plytké, rádobý efektní a za každou cenu módní. A už vůbec ne takové, ze kterého by odcházel divák nevzrušený, nedotčený a lhostejný.

DIVADELNÝ SÚBOR JÁNA CHALUPKU, NOSITEĽ
VYZNAMENANIA „ZA VYNIKAJÚCU PRÁCU“
A TITUL ZASLÚŽILÝ KOLEKTÍV ZUČ
PRI ZK OH KOVO Š. P. MOSTÁREŇ BREZNO

Dušan Kovačevič

Zberné stredisko

Sobota 11. srpna 1990
v 10, 14 a 17 hodin

SLÁVIE

OSOBY A OBSADENIE

Osoby v dome

Michal Pavlovič, profesor v dôchodku — Ján Jasenský
Tetka Angelina — Klára Roštárová
Ivan Popovič, syn profesora — Daniel Struhár
Krásnomila, krásna pekárka, prvá suseda — Alžbeta Vagadayová
Šimon Savski, od nepamäti holič — Ján Vengrin
Jelena Katičová-Popovičová,
lekárka — Ing. Luba Klajbanová
Peter, bývalý učiteľ — Ing. Anton Jurša
Braček Koň, harmonikár — Jaroslav Peňko

Osoby v Zbernom stredisku

Nebohá Milica Pavlovičová — Lenka Šrámková
Nebošтик Štefan Savski, otec
Janka Savského — Gabriel Obernauer
Nebošтик Janko Savski — Ladislav Vagaday
Nebošтик pekár Marko — Andrej Jursa
Nebošтик doktor Katič, lekár — Josef Prepletaný
Nebošтик Srečko Rozmarin,
harmonikár — Miroslav Buvala

Réžia: Ľuboslav Majera a. h.

Výprava: Peter Čanecký a. h.

Asistent réžie: Ing. Anton Jurša

Technická spolupráca: P. Horváth, J. Frgolec

Svetlo: J. Gajdoš

Zvuky: J. Lehotský

Rekvizity: K. Roštárová

Text sleduje: K. Obernauerová

Predstavenie vedie: S. Lacková, M. Obernauerová

Technici scény: M. Vagaday, J. Medzihradský

SLOVO O SÚBORE

V roku 1988 tento kolektív oslávil 65. výročie svojej novodobej existencie. Je dosť polemik, prečo si kolektív nenárokuje na bohatší letopočet, keď z hodnoverných prameňov je možné dokázať jeho 150-ročnú historickú opodstatnenosť. Faktom ostáva skutočnosť, že rok 1923 bol daný za základ našimi predchodcami a dnešné generácie túto skutočnosť rešpektujú.

Kolektív divadelného súboru Jána Chalupku prešiel rôznorodým vývojom a jeho zástoj v histórii ochotníckeho divadla na Slovensku je veľmi významný. Hlavne v posledných dvadsiatich rokoch sa súbor svojou systematickou prácou za veľmi účinnej podpory profesionálnych umelcov (a to chceme podčiarknúť!) vypracoval medzi najlepšie u nás. Tvorivá spolupráca s Petrovickým, Scherhauferom, Cillerom, Čaneckým, Polákom a ďalšími nebola nahodilá, ale išlo o premyslenú dramaturgiu uvádzania celých cyklov.

Po vynikajúcej spolupráci s režisérom Ľuboslavom Majerom - z Báčskeho Petrovca v Juhoslávii (inak absolvent VŠMU) na inscenácii J. G. Tajovského HRIECH sme tentokrát na jeho popud siahli po hre D. Kovačeviča Zberné stredisko, ktorú na naše pomery a možnosti racionálne upravil. Inscenácia prešla víťazným ťažením na všetkých našich vrcholných prehliadkách a v rámci Scénickej žatvy v Martine v roku 1989 získala Prémium Ministerstva kultúry SR za najtvorivejší čin roka. O to viac teší celý súbor, že jeho snaženie vrcholí účasťou na jubilejnom 60. Jiráskovom Hronove.

Kolektív za roky svojej pôsobnosti, okrem dvoch najvýznamnejších ocenení, ktoré má v titule získal množstvo uznání na našich vrcholných podujatiach - Jiráskov Hronov, Spišská Nová Ves, Palárikova Raková... Je trojnásobným držiteľom Prémie MK SR (1982, 1985, 1989). Viackrát naše amatérske divadlo reprezentoval i za hranicami - MČR 3x, Juhoslávia 5x, Poľsko, Belgicko, Taliansko-Sicília. Jeho vystúpenia sa stretli s veľmi živým ohlasom tisíciek divákov.

Ladislav Vagaday

MĚKS DĚTSKÉ DIVADELNÍ STUDIO
ZLIV

na motivy pohádky Jamese Joyce „Kočka a čert“
napsal kolektiv souboru

Pohádka o Zemičce Zvoničce

s použitím motivů pohádky Princeznička
Svéhlavička od Antonína Ondříčka
napsal Mirek Slavík a kolektiv souboru

Blbina

Neděle 5. srpna 1990
v 10 a 14 hodin

SOKOLOVNA

Výprava: kolektiv souboru

Režie: Mirek Slavík

Osoby: Zvonečci, obyvatelé Zemičky - Zvoničky,
Václav Zvonek první, král
čert,
někteří zástupci fauny Zemičky-Zvoničky

Obsazení: členové především prvního oddílu DDS Hudradlo:

Eva, Zuzana a Helena Zajíčkovy, Jana Martiníková,
Jana Spudilová, Michala Brabcová, Drahoslava Benešová,
Milena Lengálová, Libor Čech, Veronika Prčková,
Markéta Řimnáčová, Pavla Vacková, Ivana Trefilová,
Jana Karafiátová, Petr Lengál, Mirek Slavík
a další

Výprava: kolektiv souboru

Režie: Mirek Slavík

Osoby: vedoucí, soudruh Bedřich Hroch,
členové dětského divadelního souboru „Bezdváček“,
představující princezničku Svěhlavičku, Matku Hlubinu,
strýce Prameny, vánek, rybník, olše, hmyz, květiny
a další přírodniny

Obsazení: členové především druhého oddílu DDS Hudradlo:

Ivana Pražáková, Dita Kubešová, Lucie Theimerová,
Marka Lengálová, Lenka Čechová, Jiří Frantál, Milan Hovorka,
Petr Lengál, Libor Čech, Michala Pešlová, Eva Brabcová,
Jitka Fialová, Mirek Slavík a další

SLOVO O INSCENACI

POHÁDKA O ZEMIČCE-ZVONIČCE vznikla na motivy knihy Jamese Joyce „Kočka a čert“. Našli jsme jí a hráli si s ní na loňském letním táboře na Orlíku, kam jsme přijeli vlastně přímo z 59. Jiráskova Hronova. Od září jsme si s pohádkou hráli, po 17. listopadu jsme ji začali předělávat a měnit, z iniciativy zejména starších dětí v souboru.

A tak pohádce v dnešní podobě není ani zapadlé francouzské městečko Beaugency, ani purkmistr Alfréd Byrne, ale Zemička-Zvonička a král Václav Zvonek první.

Od té doby už byly k oslavě listopadových událostí napsány dokonce i symfonie. Naše pohádka měla premiéru v lednu 1990.

BLBINA - tak jsme s přihlédnutím ke kvalitě literární předlohy vedoucího souboru nazvali inscenaci, kterou hrají starší členové DDS Hudradlo. Byl to původně pokus o parodii na špatné divadlo, hrané špatným souborem, vedeným špatným vedoucím. Postupně se nám to nějak vymklo z rukou, od prvního záměru jsme se dostali jinam a hra se pořád ještě vyvíjí.

SLOVO O SOUBORU

DDS HUDRADLO ZLIV se narodilo 10. února 1982 v 15 hodin odpoledne. Zliv je městečko s necelými čtyřmi tisíci obyvateli, na sever od Českých Budějovic. Do souboru dnes chodí něco přes čtyřicet členů ve věku od 5 do 18 let. Divadlo není jedinou činností, kterou se soubor zabývá. Je současně Skautským oddílem, partou, která letos pořádá 12. a 13. letní tábor (musíme pořádát dva, jeden pro mrňata na Lipně - ten už proběhl a druhý putovní - Tatry a Slovenský Ráj, na který jedeme vlastně přímo z Hronova). Od září bychom se měli stát součástí Základní umělecké školy (dříve LŠU) a naším snem je, že jednou v tomto státě bude možné, že budou existovat školy, kde se děti budou učit hrou. Možná že k tomu čtyřistaletému výročí Komenského ...

**DIVADELNÍ SOUBOR J. K. TYLA - ZV ROH JČE
ČESKÉ BUDĚJOVICE**

Petr Prchal

podle knihy J. Koláře

**Dobrodružství
kocoura Modroočka**

Pondělí 6. srpna 1990

v 10 a 14 hodin

SOKOLOVNA

Režie: Martina Vodičková
Hudba a texty písní: Marek Eben
Výprava: Martina Vodičková
Zvuk: Pavel Kalabouch
Světla: Karel Veselý

OSOBY A OBSAZENÍ

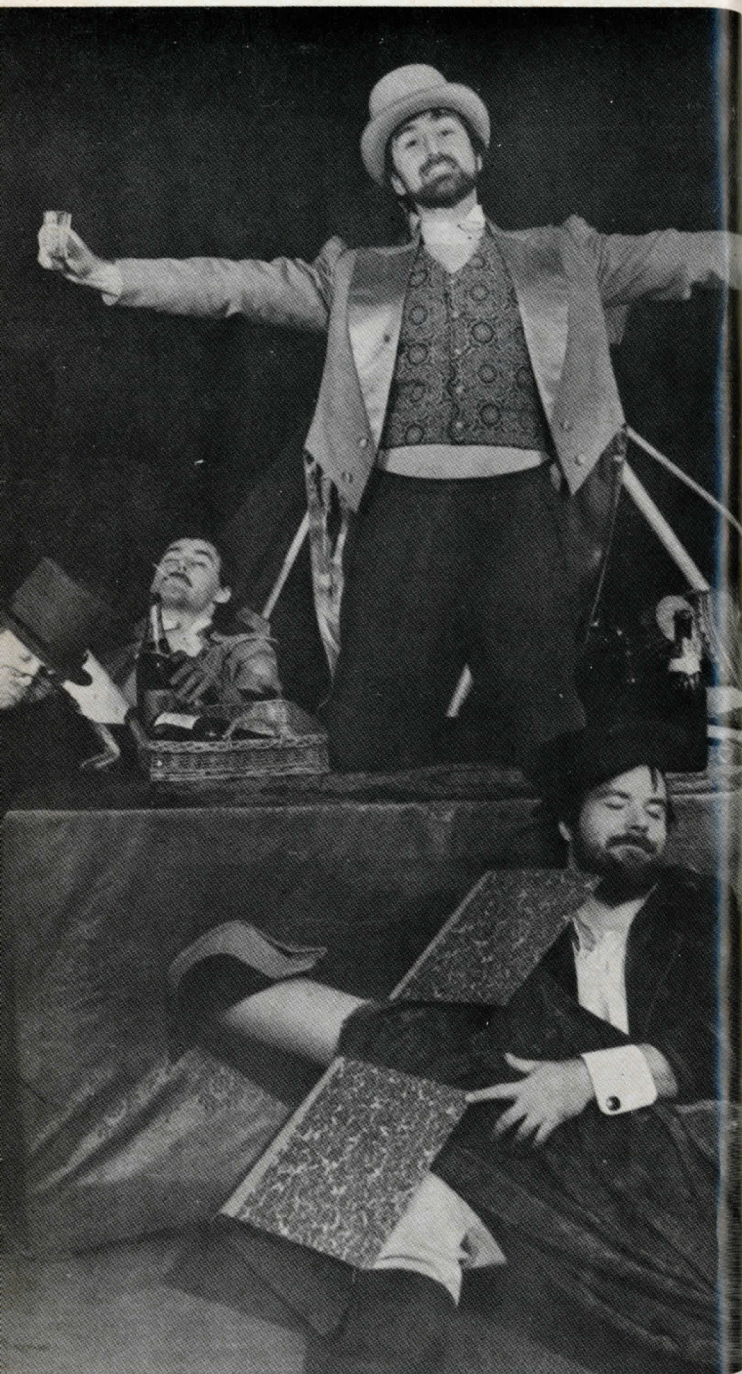
Modroočka — Luděk Šindelář
Zrzunda — Petr Bláha
Natrhouško — Jindřich Šupitar
Zelenoočka — Eva Kambová
Kiki — Jana Prexlerová
Křeček — Rudolf Vodička
Krtek — Irena Stejskalová
Mici Angora — Martina Trachtová
Kočka — Daniela Tlačbabová

SLOVO O INSCENACI

Hra dobrodružství kocourka Modroočka je první samostatnou inscenací mladých členů souboru J. K. Tyla. Po výpravných pohádkách, které soubor nastudoval, jsme tentokrát vsadili na moderní pohádku - příběhy malého kocourka, jeho seznamování s ostatními obyvateli kočičího světa, s tajemstvím kočičího života. Inscenační přístup využívá zvolených rekvizit jako znakových prostředků, jejichž pravý význam se dotváří fantazií dětských diváků. Štafle jsou tedy jednou stromem, jindy zase obilím, boxerským ringem, stavidlem, prolézádlem ap. Myslíme si, že aktivizace fantazie dětí je hlavní devizou každého představení. Proto jsme se také vyhnuli naturalistickému kostýmování koček, ale hrajeme jakési divadlo na divadle, kdy herci se promění v kočky na začátku představení jednoduchým namaskováním (fousky) a příběhy kočičího světa jsou zrcadlem světa lidí.

SLOVO O HŘE

Hra je dramatizací dětské knihy J. Koláře Dobrodružství kocourka odroočka od Petra Prchala. Putování kočičího mláděte k vlastní dospělosti je provázeno písničkami M. Ebena, které jsou nedílnou součástí příběhu. Tak část textová a hudební stojí vedle sebe a vzájemně se propojují.

DIVIDÝLKO SLANÝ

JIŘÍ ŠÍMA

Vyšetřování případu podvodného revizora

Pondělí 6. srpna 1990
v 16 a 19.30 hodin

SOKOLOVNA

Námět: N. V. Gogol, J. Hložek
Výtvarná spolupráce: Milica Gedeonová
Technická spolupráce: F. Polata, J. Wagnerová, V. Berkovcová
Režie: Jaroslav Hložek & kolektiv

HRAJÍ

revizor — Václav Ježek
Anton Antonovič Dmucharovskij — Jan Holub
Petr Ivanovič Bobčinskij — Jiří Šíma
Ivan Petrovič Dobčinskij — Jaroslav Hložek
Ivan Kuzmin Špekin — Oldřich Javořík
pisatel — Stanislav Berkovec

SLOVO O HŘE

hra Vyšetřování... je víceméně jakousi parafrází, či spíše velmi volným pokračováním Gogolova Revizora (avšak i opak jest pravdou). Rodila se v podmínkách bezbřehé inscenační demokracie, a proto bolestně a dlouho, díky čemuž se počáteční obavy, aby příliš nepředběhla dobu, změnila náhle v obavy opačného charakteru.

SLOVO O SOUBORU

DIVIDÝLKO Slaný vzniklo kolem roku 1974 na bázi Divadla poezie, kdy mnohé personální změny společně se změnou žánru a názvu vyústily v přeměnu v divadlo autorské, vytvářející v 70. a 80. letech širší prostor k interpretování společného světónázoru, který by se dal dnes již celkem bez obav otevřeně vyjádřit, a o kterém snad právě proto raději pomlčíme.

Oceněný soubor
Wolkerova Prostějova

SOKOLOVNA

DIVADELNÍ SOUBOR JELO
DOPRAVNÍCH PODNIKŮ PRAHA

Milan Uhde

VÝBĚRČÍ

Pátek 10. srpna 1990
ve 14 a 16 hodin

SOKOLOVNA

Režie: Petr Lébl
Světla: Václav Kot
Zvuk: Luděk Majer
Spolupráce na inscenaci: Eva Stanislavová

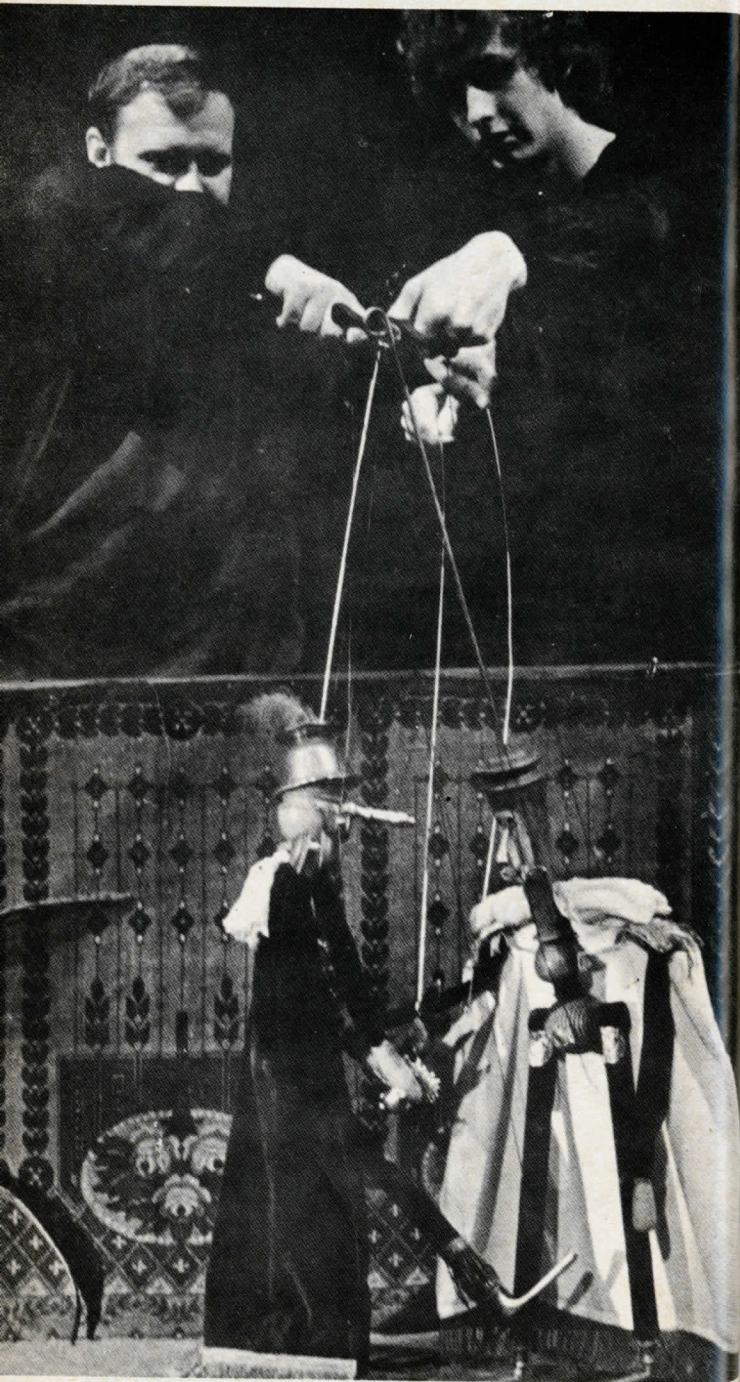
OSOBY

Josef
Marie
jejich syn
výběrčí
Obsazení je tajné
Hraje se bez přestávky

SLOVO O HŘE

Hru napsal dramatik Milan Uhde v roce 1966. Hra popisuje běžnou pracovní návštěvu výběrčího plynu a elektřiny v běžné rodině.

Inscenace vznikla na jaře 1990 a byla uváděna jako příspěvek k předvolební kampani. Na základě výsledků voleb bude uváděna i nadále, a to tak dlouho, dokud bude nešťastná myšlenka výběrčích aktuální.

LOUTKOVÉ DIVADLO „V BOUDĚ“
PLZEŇ

I. Peřinová

Poslechněte,
jak bývalo...

Don Šajn

Sobota 11. srpna 1990
v 10 a 14 hodin

PARK A. JIRÁSKA
za nepříznivého počasí se koná v Sokolovně

Upravil: z. u. Jan Dvořák

Režie: kolektiv souboru

Metodická pomoc: Tomáš Dvořák j. h.

Výroba loutek a dekorací: Jiří Fiala, Roman Bečka

Zvuk: Petr Pech

Osvětlení: Roman Bečka, Zdeněk Čížek, Milan Jereš

Hudební doprovod: Zdeněk Čížek

Inspice: Jana Bernášková

OSOBY A OBSAZENÍ

Don Šajn — Pavel Bernášek

Kašpar — Vladimír Pech

Dona Anna — Zdeňka Jerešová

Don Filip — Martin Fládr

Don Pedro — Petr Pech

Don Avenez — Jiří Fiala

Čert — Milan Jereš

Režie: Jiří Fiala

Výprava a metodická pomoc: Ivan Nesveda j. h.

Realizace loutek a scény: Jiří Rajchl j. h., Jiří Fiala,

Roman Bečka, Hana Čížková a kolektiv

Hudba: Petr Mecl

Osvětlení: Milan Jereš, Roman Bečka, Martin Fládr

Představení řídí: Jana Bernášková

OSOBY A OBSAZENÍ

Kníže Artuš — Vladimír Pech

Anežka, jeho žena — Zdeňka Jerešová

Hirlanda, matka Artušova — Alena Fialová

Špinifiks — Pavel Bernášek

František, syn Artuše a Anežky — Vladimír Pech

Don Špagát — Jiří Fiala

Herec — Zdeněk Čížek

Zpěvačka — Hana Čížková

SLOVO O INSCENACI

DON ŠAJN

Inscenace vznikla v roce 1988 za vydatné metodické pomoci herce Divadla dětí Alfa Plzeň Tomáše Dvořáka. Pro hru byl použit text lidových českých loutkářů upravený z. u. Janem Dvořákem.

Hra je inscenována marionetami na drátě, které jsou zhotoveny z kusů starého nábytku, klik od oken a dveří, věšáků a dalšího odpadového materiálu.

Hraje se na otevřeném jevišti před starými koberečky, herci jsou oblečeni ve španělském stylu, kterému odpovídá i kytarový doprovod.

Inscenace byla oceněna na různých přehlídkách, v roce 1989 se s ní soubor zúčastnil loutkářské Chrudimi, odkud si přivezl cenu Za tvořivou práci s marionetou.

Loutky budou po stažení hry z repertoáru převezeny do Muzea loutkářských kultur v Chrudimi.

Iva Peřinová

POSLECHNĚTE, JAK BÝVALO ...

Inscenace vznikla na přelomu 1989/90. Je logickým pokračováním řady inscenací jarmarečního typu jako byly POSVLČENÍ V HUDLICÍCH, JAN ZA CHRŤA DÁN a DON ŠAJN. Výpravu a loutky navrhl výtvarník Divadla dětí Alfa Plzeň Ivan Nesveda, při jejich výrobě se podílel vedle členů souboru i Jiří Rajchl. Hra je inscenována marionetami na drátě na otevřeném jevišti, dekorace je variabilní skládanka pomalovaných čtverců a obdélníků.

Inscenace byla oceněna mamětsk přehlídce v Plzni a dále na krajské přehlídce v Kraslicích a v červenci letošního roku se s ní soubor zúčastnil Loutkářské Chrudimi.

60. JIRÁSKŮV HRONOV - programová brožura
vydal Organizační štáb 60. Jiráskova Hronova
Zodpovědný redaktor: Jindřich Bartoň
Náklad: 1000 kusů
Vytiskly: Východočeské tiskárny, provoz 23, Hronov
Cena: 10 Kčs

